„Wana Willem räägib igaühele tõt,“ hüüdis kubjas — „olgo saks ehk tallopoeg, tema neid ei karda, sest Willemi kukur on raskem, kuda kadunt wana herra ütles. Mina sesuggust raha ei himusta, mis peremeehe kaewo ajab, ehk temale oheliko kaela ümber keerutab.“

Aidamees palus isandat klaasi põhja tühendada, käskis uued klaasid lauale tua, ja küsis siis wõera isanda käest: kas ei peaks wõimalik olema ilma sõrmeweristamata maaha pandud raha üleswõtta?

„Neist asjust wõiks paljo rääkida,“ kostis isand — „kui kõik rahwa lori kokopannakse, mis sellepärast siin ja seäl luisatakse. Kes neid jutusi tohib uskuda.“

„Meie ei himusta rahwa lori ega luiskamist kuulda,“ kostis aidamees — „waid üksnes seda: mis teie arwate? — Mino silm peaks mind kurjast petma, kui tema teie nina otsast seda ei näe, kuida teie paljo enam teäte, kui ülestunnistate!“

„Kes teie silmale niisugust tarkust andis?“ küsis isand naeratades, pani siis oma käe aidameehe suu peale ja ütles: „Tasa, tasa, wennikene! seinadel on mõnikord ärksad kõrwad.“

Isandal on õigus! — kiitis Hans: — niisugune jut ei kõlba kõigile, waid üksnes walitsetud kõrwadelle. Paneme waheukse kinni ja sahkame siis magusat jutu isekeskis.

Teised olid Hanso nõuuga rahul; sellepärast potasid nemad, kunni kõrtsmik klaasid [illegible] jai



täitnud. Hans käskis kõrtsoperemeehe wälja minnes ukse kinni panna, ega kedagi hinge sisse lasta. — Kõik kõrtsmikud on helde kukruga wõeraste wasto sõnakuulikud; ka Leppiko peremees ei tõrkunud Hanso tahtmise wasto, waid lubas kindlaste käsko täita.

Meie targad meehed olid nüüd kambris isekeskis, kus wõeras isand sedamaid rääkima hakas.

„Maa-ilmas sünnib mõnda,“ — ütles tema — „mis üksnes rumala silmas imelik ja mõistmata näitab, aga kellest targemad inimesed selget aro oskawad. Tarkus leitakse mitme karwaline; teie kirikoõpetajad ja mund koolitud meehed oskawad sest paljo äraseletada, mis kirja- ja õpetuse tarkuseks arwatakse. Teine tarkus on loomuse sala-seädmistest, mis õpetud rahwal nisama wõerad kui suuremal hulgal on, ja kellest üksnes wähä walitsetud õnnelikud inimesed täieliko otsust saawad. Mittokord tuleb ön kogemata juhtumisel, kuida teile oma teäduseşt tükikese tahan jutustada. Poisikese põlwes käisin ükskord wanal onul wõersis, kes Karonõmme weskil elas. Ono poegadega seltsis läksime ühel õhtul wähile. Pika warraste otsa söödaks pandud konnad lasti wee põhja, ja oli meil wäga suur rõem, kui sööda warrast kergitades kuus ja seitse wähki ühekorraga natta wariseşid. Süda öö aeal jäi wähisaak arwemaks, kaldal istudes kipus uni mulle peäle, kui äkitselt üks ele tulewalgus mino silma paistis. Peab ülesse tõstes nägin ühe tulise siko taewa al lendes, ja kostis imeliko elaja meker-